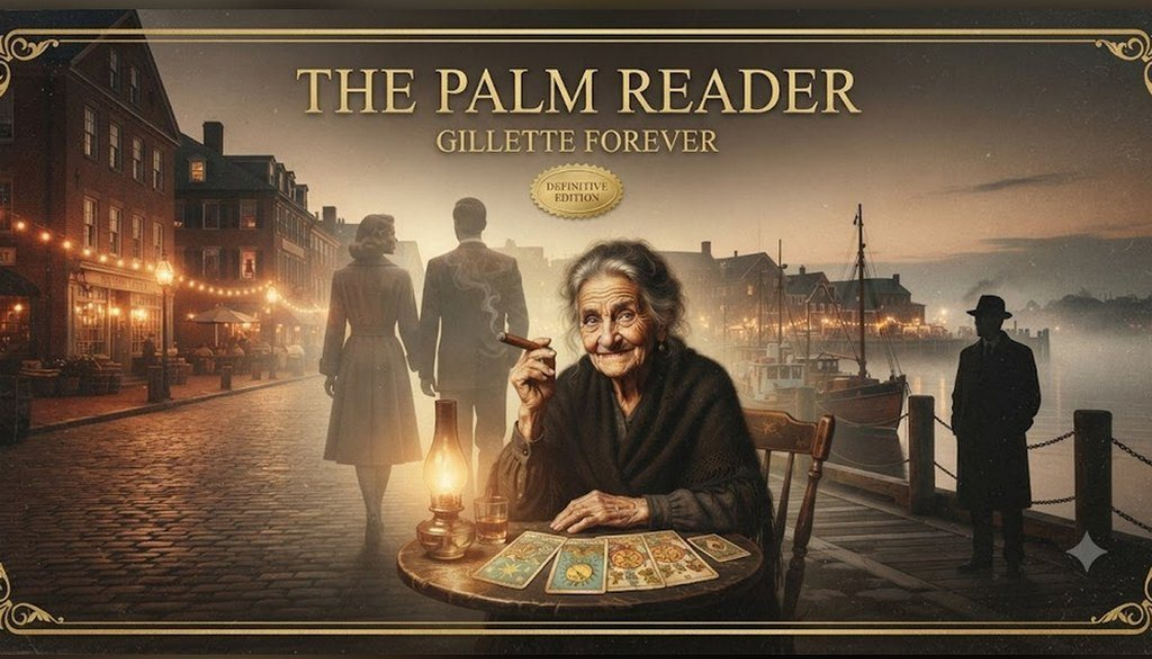

THE PALM READER
GILLETTE FOREVER
DEFINITIVE EDITION

DIE HANDLESER VAN WALL STREET – VERVOLG

GILLETTE FROM WALL STREET · 10

Die ontmoeting met die twee-en-negentigjarige Portugese handleser in Boston, ’n paar dae vantevore, het ’n verrassing en ’n aangename herinnering binne-in my stilte gelaat, saam met ’n glimlag wat geen woorde gesê het nie maar altyd dieselfde ding gedink het: en wat gaan nou gebeur wat ek nie reeds voorsien het nie?

Die esoteriese dissipline, binne Pythagoras en sy meetkunde, was die afgelope drie-en-dertig jaar my kulturele fondament. Magie, wit of swart, het ek nooit werklik teëgekom nie – ek het dit ironies gebruik, vir edele doeleindes, net in die lees van horoskope en sterretekens. Dit het niks gekos om elke oggend die kolommetjies in die koerante te lees nie, en ek het hulle nut op net een ding gerig: om pragtige, onmoontlike vroue te wen, vroue wat gesê het hulle wag nie vir mans nie, maar altyd na presies een soos ek gesoek het.

Daardie aand het ek teruggegaan hotel toe, in Twaalfde Straat – al was dit nie regtig ’n stadsadres nie, dit was net ek wat die aantal blokke van die restaurant tot waar ek geslaap het, getel het, sodat ek nie sou verdwaal nie.

Aandete was dieselfde as altyd, al jare lank – ek sou nooit my linguine met kreef by die MAIN prysgee nie, die soort wat Engels gepraat het, terwyl myne Afrikaans gepraat het en nie altyd verstaanbaar was nie, ’n mengsel van Afrika-stamtale en Nederlands.

Oor die wyn was daar geen twyfel nie: een glas per maaltyd, altyd, rooi, Italiaans – die verhemelte het niks anders gevra nie. Maar wanneer die sak die ritme bepaal het, was daar niks anders om te doen as om dit prys te gee en oor te skakel na kraanwater nie.

My kamer was pragtig, vol geriewe wat gesluit gebly het – 'n swembad, 'n gholfbaan, 'n sauna, 'n masseerkamer, twee blonde vroue en twee swart vroue en een rooikop, 'n wintertuin, alles saamgevou in 'n enkele skildery wat soos 'n legkaart by die ingang gehang het.

En dan daardie enkelbed, waar omdraai die vere laat skree het, 'n rooi leunstoel vol gate, 'n tafeltjie – alles by die prys ingesluit, 'n paar dollar per nag, betaal voordat jy ingegaan het.

Die badkamer was die pronkstuk – die eerste ware vooraf-aangekondigde badkamer in die geskiedenis. Jy moes net skree: is dit vry? As niemand binne tien sekondes geantwoord het nie, was dit joune – een ruimte in die gang wat twintig kamers bedien het, uniseks, om nie ongelykheid te skep nie.

Dit was 22:34. Ek was moeg, op die punt om aan die slaap te raak, toe ek 'n klop aan die deur hoor. Ek het gedink iemand is by die verkeerde kamer en het nie opgestaan nie. Toe kom nog 'n klop, en volgens die horlosie was dit 02:46 – die tyd wat in elk geval aanstap, sonder dat iemand daarvan bewus is.

Ek het opgestaan om die deur oop te maak en niemand daar gekry nie. Toe ek terugdraai na die bed, het iemand in my rooi leunstoel gesit. Frega, het hy gesê, uiteindelik het ek jou gevind.

Sy beeld was vaag, nie menslik nie, soos 'n weerkaatsing. Ek het probeer uitvind of dit een of ander truuk binne-in 'n hologram was. Ek het niks gevind om dit te bevestig nie.

Dit help nie om te soek of om uit te werk wie ek is nie – ek sal jou die moeite spaar. Ek is die spook wat jy by die handleser ontmoet het, en ek het gekom om die einde van volume 15 van die Gillette-saga te leer ken. In ruil sal ek jou twee geheime gee vir jou GILLETTENARRATIVE.

As ek hierdie storie aan enigiemand vertel het, sou hulle my op die plek in Boston Hospital laat opneem het. Daarom het ek seker gemaak om dit nooit aan ’n siel te vertel nie.

Die laaste deel van boek 15 is dit:

Twee Kubaanse vroue, ma en dogter, jonk en mooi, het elkeen – op verskillende tye, op verskillende maniere – ruimte opsy gesit om alleen met my te wees, om te praat, en elkeen het geskud daaruit gekom. Albei wou dieselfde ding hê: om met my te trou.

Ek het nog nooit ’n trouring gedra nie, weens ’n aangebore gebrek aan my vingers, gesertifiseer voor my huwelik in 1993 – en my vrou het ook hierdie gebrek van my aanvaar. Een oggend het ek Kuba verlaat. Ek het die eerste vlug na Italië geneem sonder ’n bespreking – enigiemand wat daardie plekke ken, kan hom die moeilikheid voorstel, maar nooit hoe ek dit reggekry het nie – en die vroue, een vir een, in volle vertroue vertel dat ek gou sou terugkom, dat ek met hulle sou trou.

Dit het nooit gebeur nie.

Ek het gedink dat hulle my en my beloftes eendag sou vergeet. Maar nee: hulle het besluit om ’n Aifá van die Afrika-godsdiens van Orulá te huur, om die bose aan te roep en ’n doodsvloek op my te lê – die soort wat sonder terugbetaling kom.

En dit het gewerk. Ek is na intensiewe sorg gejaag, die voorportaal van die dood, nadat hulle ’n hemoglobienvlak van onder vyf

persent gevind het, vog in die longe, asemhalingsprobleme – en die verslag het my hoogstens ses-en-dertig uur gegee om te lewe.

Die begrafnisonderneming het ook opgedaag en die doodskis langs die bed neergesit. Ek het alles dopgehou. Ek het geen krag oorgehad om ’n asem uit te stoot nie. Selfs toe het dit nooit by my opgekom om te skryf nie.

Alles het gereed gelyk. Alles het volgens die ritueel van swart magie verloop, toe ek ná drie-en-dertig uur van die bed af opstaan, elke buis uittrek en in my pajamas uit die saal stap om huis toe te gaan.

Ek het vyf kilometer te voet geloop, die deurklokkie gelui, en my vrou het flou geword. Ek het vir haar gesê om pasta e fagioli te maak, ek is honger. Twintig minute later het die karabiniers die deurklokkie gelui, deur die hospitaal gewaarsku.

Hulle het na die dooie man gesoek, en toe ek vir hulle sê dit is ek, het hulle aan hulle balle gegryp en weggegaan.

Die oomblik het gekom om vir my gas te sê dat dit deel van die einde is, en dat ek hom vra om te vertrek, gegewe die uur. Hy het geglimlag: is jy nie nuuskierig om te weet wat ek jou te vertel het nie?

Ek het nee gesê – want nuuskierigheid is ’n vroulike ding. Vroue dra dit om teen ander vroue te wen. En my ma het my altyd een ding gesê: bly ’n man binne-in ’n vrou se gedagtes.

Ferdinando